

Caut Fața Ta

Sufletul său se consuma în dorința de a contempla, față în față, chipul Domnului:

„Doamne, doresc să văd chipul tău, să te admir, să te contemplu...!”

01.01.1975

Sufletul său se consuma în dorința de a contempla, față în față, chipul Domnului: „Doamne, doresc să văd chipul tău, să te admir, să te contemplu...!”

50 de ani de preoție

La 28 martie 1975 Josemaría Escrivá a împlinit cincizeci de ani de preoție. Nu a voit nici o sărbătorire, dorea să petreacă acea zi – care cădea în vinerea sfântă – în reculegere și rugăciune, practicând încă acel „a se ascunde și a dispărea” pe care a adoptat-o ca regulă de viață pentru a dăruii toată gloria lui Isus Cristos. În ajun a făcut rugăciunea cu voce tare, deschizând inima Domnului și fiilor săi care se aflau cu el în capelă.

«La cincizeci de ani de distanță, mă regăsesc ca un copil care gângurește. Încep și reîncep, în fiecare zi. Și așa până la sfârșitul zilelor care îmi rămân. O privire înapoi... O panoramă imensă: atâtea dureri, atâtea bucurii. Și acum, toate bucuriile, toate bucuriile... Pentru că avem experiența că durerea este lovitura de ciocan a Artistului, care vrea să facă din fiecare, din masa informă care fiecare din noi este, un

crucifix, un Cristos, alter Christus care trebuie să fim.

Doamne, mulțumesc pentru tot. Mulțumiri infinite! Ți-am mulțumit totdeauna. Și acum multe guri, multe inimi îți repetă la unison: gratias tibi, Deus, gratias tibi!, pentru că nu avem motive decât de a-ți mulțumi.

Nu trebuie să ne temem de nimic; nu trebuie să ne preocupăm de nimic; nu trebuie să pierdem seninătatea pentru nimic pe lume. Doamne, dă seninătate fiilor mei; fă ca să n-o piardă nici când au făcut o mare greșală. Dacă își dau seama că au comis-o este deja un har, o lumină din Cer.

Gratias tibi, Deus, gratias tibi! Viața fiecăruia trebuie să fie un cântec de mulțumire, pentru că cum s-a făcut Opus Dei? L-ai făcut tu, Doamne, cu patru buni de nimic. Stulta mundi, infirma mundi, et ea quae non sunt. S-a împlinit toată doctrina lui Paul: ai

căutat mijloace complet ilogice, cu totul inepte, și ai extins munca în toată lumea. Îți aduc mulțumire în toată Europa, în diferite puncte din Asia și din Africa, în toată America, în Oceania, în toate locurile îți aduc mulțumiri».

Suferea atunci o gravă micșorare a vederii dar purtată cu atâta naturalețe că numai persoanele cele mai apropiate de el erau la curent de aceasta. A reînceput să spună vechea aspirație de la început, Domine ut videam!, dar cu o profunditate cu totul nouă. La 19 martie se încredința astfel lui Isus al său: «Doamne, nu o mai fac, și totuși trebuie să fiu susținător pentru fiii mei; nu văd la mai mult de trei metri distanță și trebuie să observ viitorul pentru a indica drumul fiilor mei. Ajută-mă tu: ca să văd cu ochii tăi, Cristos al meu, Isuse al sufletului meu!»

TorreCiudad

În luna mai, fondatorul lui Opus Dei a împlinit ultima sa călătorie, la sanctuarul din TorreCiudad, atunci aproape terminat. A rămas îndelung absorbit să privească vasta pictură de lemn sculptată cu scene din viața Mariei și, în centru, de sus spre jos, tabernacolul, crucifixul și imaginea venerată a Madonei. În acele luni repeta adesea ca aspirație cuvintele biblice: «Caut fața ta». «Doamne, am o mare dorință de a te vedea în față, să admir chipul tău, să te contemplez!... Te iubesc așa de mult, te doresc așa de mult, Doamne!»

La 26 iunie 1975, se sculă foarte repede, ca de obicei, făcu obișnuita jumătate de oră de rugăciune și celebră Sfânta Liturghie spre opt. După micul dejun însărcină pe doi din fiii săi să facă vizită la o persoană, pentru ca aceasta să poarte încă la Paul al VI-lea atestatul

său de fidelitate și de unire, cu un mesaj specific:

«De ani ofer în toate zilele Sfânta Liturghie pentru Biserică și pentru Papa. Chiar și astăzi am reînnoit această ofertă a mea lui Dumnezeu pentru Papa».

La nouă și jumătate a plecat la Castelgandolfo, unde a întâlnit într-o reuniune familiară și formativă fiicele sale de la Colegiul Roman a Sfintei Marii. Era o zi foarte caldă. Îl însoțiseră părintele Alvaro del Portillo și părintele Javier Echevarría. În timpul drumului într-un automobil recită rozariul cu ceilalți și conversau plăcut.

«Voi aveți suflet sacerdotal», spuse la acele tinere femei îndată ce a sosit; «V-o repet de toate dățile când vin aici. Chiar și frații voștri laici au suflet sacerdotal. Cu acest suflet sacerdotal puteți și trebuie să colaborați pentru ca, împreună cu

harul Domnului și cu preoția ministerială, noi preoții Operei să putem face o muncă eficace. Îmi imaginez că din toate aveți motiv de a vorbi cu Dumnezeu și Mama sa binecuvântată, Mama noastră, și cu Sfântul Iosif, Tatăl și Domnul nostru, și cu îngerii noștri păzitori, pentru a ajuta această Sfântă Biserică, Mama noastră, care are atâta nevoie, care trece în această perioadă un moment greu în lume. Trebuie să iubim mult Biserica și pe Papa, oricine ar fi el. Cereți Domnului ca să fie eficace slujirea noastră pentru Biserică și pentru Sfântul Părinte».

Peste vreo douăzeci de minute se simți rău. Se reîntoarseră la Roma. Ajuns la Villa Tevere, îl salută pe Domnul din Tabernacol și se îndreptă spre camera de lucru. Trecând ușa și după ce a îndreptat o privire plină de iubire către imaginea Madonei, spuse părintelui Javier: «Javi!... Nu mă simt bine».

Și căzu la pământ.

Madona de la Guadalupe

În timpul șederii sale în Mexic, în 1970, a contemplat o imagine care reprezenta pe Madona de la Guadalupe în timp ce-i oferea un trandafir indianului Juan Diego. Spusese că-i va plăcea să moară astfel: privind pe Madona în timp ce ea îi oferea o floare.

A fost imaginea Madonei de la Guadalupe, care prezida camera de lucru, să primească ultima sa privire pe pământ.